

Trapsavec erotik poetik – slova v názvu na první pohled hodně nesourodá. Celá báseň kouzelně vrcholí v pragmaticko medicínské pointě, která vás přesvědčí o pečlivosti při volbě názvu. Povídka Podivuhodný vandr Jena Pytlíka rozvíjí téma rozporu současného života v současném světě všedních dní se světem úplně jiným. A dokazuje, že ne vždy nám nutně musejí rozumět i naši nejbližší. Obě dílka jsou z loňského Trapsavce z autorské dílny oldpsavců.

Krásné čtení

Trapsavec erotik poetik

*Když se spolu milujem
vůbec to není
perverzní!
Uléháš na voňavou zem
na maskovací celtu
na rozkvetlé louce
mezi pampeliškou a sedmikráskou
Vem si mě! Vem!
A teď hned!
Klín sladký jak med
středem vesmíru
středem světa
středem naší lásky
Vrcholky Pamíru
Pít plnými doušky
ze svatého grálu
Lancelotův meč
Jízda králů
Milostná křeč
Čmeláci na trumpety
hrají divoký song
Louis Armstrong
jim tiše závidí
a nám taky
Surfovat
na těch sladkých vlnách jazzu*

*Ponořit se
do těch hlubin sladkých tónů
Surfovat
na sladkých vlnách rozkoše
Rychleji! Rychleji!
Spousta úžasných pocitů
Nirvána!*

...
*Opět spolu v pondělí zrána
Ordinace urologie
Kódy receptové poezie
Dg. 10.0 a dg. 70.0!!!
Varování tří vykřičníků
Chronický zánět ledvin
akutní zánět vaječníků*

Miroslav Miky Marusjak

Podivuhodný vandr Jena Pytlíka

To přiblblý čtecí zařízení na firemní karty, pro firemní auta, ve firemních garážích zase nefungovalo. Závora zůstávala vytrvale v horizontální pozici ležící prostitutky a já byl dnes patrně jejím prvním zákazníkem, kterého odmítla obsloužit. Bohužel se v bezprostřední blízkosti nenacházel žádný z jejích pasáků, který by jí popohnal k zodpovědnému plnění pracovní činnosti. Obsluha garáží totiž nikdy nebyla tam, kde jí bylo zrovna potřeba. Potupně jsem vycouval zpět a zaparkoval auto v blízkosti únikového východu před budovou. Proplížil jsem se kolem recepce a vklouzl do prostoru málo využívaného schodiště. Z vedlejší výtahové šachty bylo tlumeně slyšet výzvu k ukončení nástupu. Opakující se monolog zvukového zařízení pokračoval i během mého výstupu do druhého i třetího patra. Prostituuující závora z garáží nebyla patrně jediná, kdo v pátek odmítl zahájit pracovní dobu.

Vyprané armádní originály jsem spolu s teletem uschoval ve skříni na šanony a očouzený ešus nacpaný slaninou a poctivými špekáčky donesl do lednice. Ešus dominantně zabral polovinu poličky a vyplnil vnitřek lednice příjemnou uzenou vůní. Poté jsem zahájil svou oblíbenou páteční aktivitu – imaginární popostrkování času očima. Přísahám na holej pupek, že kdyby tuhle disciplínu zařadili na olympiádu, kvalifikoval bych se do reprezentace bez sebemenších problémů. Ve dvě hodiny jsem svlékl civil a narukoval na další vandr.

V právě započatém vandráckém okénku mi dovol, milý čtenáři, abych se představil. Jmenuji se Jan Šourek a dlouho jsem neměl žádnou tramskou přezdívku. Jak jistě dává tušit moje příjmení, přezdívek a narážek jsem si za svůj život užil dost, ale žádná se mi nezdála dost

hezká na to, abych s ní strávil zbytek svého tramského života. Podle mé nové přezdívky – inspirované Tolkienovou trilogií – jsem trávil svůj život nevědomky jako člověk, ačkoliv mé příjmení ukazuje na to, že jsem skrytě spřízněn s jedním velmi známým hobitím rodem. Bohudík se nemusím vydávat do brdské Středozemě za záchranu žádného společenství, ale jen tak pro radost. Na druhou stranu ovšem můj snubní prsten neoplývá takovou kouzelnou mocí, která by mi umožnila zmizet, kdykoliv si ho navléknu na prst. Vlastnost prstenu, která by jistě do osidel manželství vehnala davy dosud váhajících mužů. Nicméně uznávám, že mé ženě, jakožto i ostatním, by se to asi nelíbilo... Ale pojďme se vrátit na začátek, do ledna letošního roku, kdy jsem se vydal na jeden opravdu neobyčejný vandr.

Všechno začalo tak jako vždycky. Ve dvě hodiny jsem prchnul z práce. Sešli jsme se na nádraží, koupili jízdenku na zákaznickou kartu Českých drah a až do otevření dveří příměstského vlaku bylo absolutně všechno v pořádku. Ovšem ve chvíli, kdy se ve dveřích objevila skupina příznivců living fantasy se můj osud začal odvíjet úplně jinak, než bych si představoval. Vmáčkli jsme se mezi krásné dámy s dlouhými rozpuštěnými vlasy a ošklivé gumové masky v improvizovaném brnění. Drobná blondýnka se špičatýma ušima svým lesklým přívěskem v dekoltu házela prasátka po ostatních spolucestujících. Zcela zaujat světelnými efekty přehlédl jsem postavu průvodčího, který se prodíral obratně davem.

"Jízdenku, prosím!"

Zakotkl jsem něco na omluvu a vytáhl automaticky jízdenku se zákaznickou kartou. Na logu Českých drah se roztančilo prasátko.

"Mohl bys jezdit s námi, určitě bys dobře zapadnul," mrkla na mě slečna špičato-ušatá, když se průvodčí otočil k dalšímu cestujícímu. Nechápatě jsem se překlíkával pohledem mezi naší skupinkou trampů a jejich společenstvím. I při sebevětším soustředění jsem nemohl přijít na žádnou podobnost.

"Proč myslíš?" vyhrknul jsem nakonec, ačkoliv se slečna jevila docela sympaticky a představa, že spolu sedíme u ohně, nebyla vůbec špatná.

"Tak, kvůli příjmení," mrkla na mě řasou, což mě jednak rozhodilo a navíc mi to vůbec nepomohlo identifikovat důvod, který měla na mysli.

"Byl by z tebe parádní hobit - těch máme málo. Každý chce bejt elfem nebo skřetem, ale hobitem s chlupatýma bosýma nohama nechce bejt nikdo," dodala tak smutně, až jsem zatoužil zout si boty a stát se pro ni třeba hobitem. Před hrdinským činem mě zachránila stanice Nesvačily, kterou pohotově mí drazí kamarádi překřtili na Nestačily. Podle nich jsem totiž vypadal velmi rozhodně, jenom jsem svou přeměnu Šourka v Pytlíka nestačil zrealizovat. Nicméně se zde, při výstupu z brdské lokálky v 16:51 SEČ zrodila má první tramská přezdívka.

Jelikož se přízvisko "Pytlík" a veškeré jeho varianty jako Pytla, Pýt, Pýťa nebo Pytloš jeví mnohem milosrdněji než odvozeniny od mého příjmení, v zásadě jsem neprotestoval. Bohužel s sebou tato přezdívka nesla určité stigma Tolkienovy trilogie, což jsem pochopil opravdu záhy. Na otázku hospodského, odkud jsme přijeli, utrousili kamarádi že "z Kraje", což chudák hospodský samozřejmě nepochopil a požadoval bližší geografické určení. Dršťková byla první večerí, utopenci druhou večerí a po ní se kamarádi dožadovali Dolanského listí, ačkoliv se v mé náprsní kapse ukrýval jen prachobyčejný cigaretový tabák k plnění dutinek. Blahosklonně jsem snášel vtípky na svou osobu a doufal, že kamarádi z podobných žertů do rána vystřízliví. Situace se skutečně uklidnila, ale jen do doby, dokud jsme v sobotním odpoledni opět nepotkali oživlé Tolkienovy postavy na cestě ke Studenému vrchu.

Slečna elfka se usmála a natáhla ke mně ruku s koženou čutorkou zdobenou korálky: "Dej si

medovinku, Pytlíku." Pár elfů se pousmálo a pozvedlo své čutory k přípitku na zdraví. Kdyby zůstalo jen u lihoviny včelí provenience, které v čtore už moc nezbyvalo, vůbec nic by se vlastně nestalo. Odjel bych z vandru s novou přezdívkou a úsměvnou historkou o tom jako brdské lesní palouky ožily tancem elfských dívek. Místo toho jsme se s bandou skřetů zpili do němoty lahvovou Plzní a já se ráno probudil s pořádnou opicí za krkem. S pulzující bolestí na spáncích jsem se doplazil do přízemí rozhledny, kde se linula vůně čerstvě uvažené kávy. Kamarádi, kteří vypadali mnohem líp než já, právě zahajovali snídani. Při pohledu na růžové kouřící párečky se mi udělalo zle. Rozrazil jsem dveře ven a rozběhl se k prvnímu křoví. A jak jsem tak v předklonu obdivoval ledové krystalky námrazy, všiml jsem si poskakujících prasátek ve sněhu před sebou. S údivem jsem shledal, že tento světelný jev můžu způsobovat jediné já. A nebylo to tím, že bych se včera opil jako prase a dneska svou novou podobu vyzařoval do světa. Na krku se mi totiž houpal onen přívěsek, který ještě nedávno patřil elfce s koženou čutorou.

"To je Světlo Večernice," vysvětlila mi slečna z rozhledny a podala mi s uchichtnutím kelímek horkého turka. Mozek se na okamžik zkusil zamyslet. Bolelo to. Navíc ta informace pro mě měla úplně stejnou hodnotu, jako kdybych mojí ženě ukázal píst a řekl jí, že to je třetí výbrus. Poškrábal jsem se zamyšleně za uchem, teda respektive - chtěl jsem se poškrábat za uchem. Během té bezděčně prováděné činnosti ovšem prsty narazily na nezvyklý útvar vyrůstající z mého ucha. Směřovalo to nahoru a bylo to špičaté. Otočil jsem se zoufale k mým snídajícím kamarádům, kteří už přestali tutlat smích a řehtali se na celou rozhlednu.

"Co to proboha je?" ohmatával jsem střídavě obě uši. To levé naštěstí zůstalo v podobě, ve které ho znám.

"Včera ses nemohl rozhodnout, jestli zůstaneš Pytlíkem nebo se staneš elfem," dostalo se mi vysvětlení. "Takže ti vlastně nalepili jen jedno elfské ucho. No a ty sis pak upravil jenom jednu nohu," dodali bezelstně. "Nohu? Co mám sakra s nohou?!" začínalo se mě zmocňovat zoufalství. Noha totiž vypadala normálně. "Nalepil sis na ní chlupy, abys té elfské slečně udělal radost." Udělalo se mi podruhé zle. "Kanagonem!" volala za mnou slečna, zatímco jsem pouštěl prasátka do sněhu.

Poté, co jsme odstranili elfí ušní násadku a zastavili lehké krvácení z odtržené kůže, jsem se dozvěděl, že chlupy na nártu jsou moje. Ovšem z jakého místa byly přemístěny, to raději delikátně pomlčím. To nejhorší ale mělo teprve přijít. "No a teď bychom mu mohli říct, že naše cesta je u konce, ne?" prohodili nad mojí postavou zhroucenou na lavici. "Co je u konce? Co to blábolíte, prosím vás?" podíval jsem se zoufale do tváří nade mnou. "No teď se už můžeme vrátit domů, když....když byl prsten zničen," vyprskli mi do tváře a řehtali se dál. Chvíli mi trvalo, než mi to došlo.

"Prsten, ty vole, můj prsten! Můj svatební prsten!" zavyl jsem zoufale a chytnul jsem prvního kamaráda pod krkem. "Kde je, kde sakra jeeeeee?" cloumal jsem s ním, až z něj vypadla lžice a s cinknutím dopadla do prachu na podlaze. "Milášek se ztratil, pánešek ho hledá," zatroubil mi do ucha kamarád. Šly na mě mdloby.

Probudil jsem se s mokrým hadrem na čele a soucitnými ksichty mých kamarádů nad hlavou. Můj stav je donutil říct mi pravdu dřív, než původně zamýšleli. Vyličili mi můj hrdinský čin včerejšího večera. Nebohé elfí slečně totiž zapadlo Světlo Večernice do haldy kamení kousek od ohně a já se nabídl, že ho vylovím. Během záchranné operace mi bohužel ze zmrzlého, scvrklého prsteníčku skouzl můj snubák a zapadl někam hluboko mezi šutry. Světlo večernice tak skončilo jako náhrada na mém krku. Vysvětlení, že prsten najdeme, až povolí zmrzlá půda, znělo od kamarádů sice logicky, jenže moje žena nemá pro logiku pochopení. Předpokládám,

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 10 Květen 2016 16:03

že pokud bych jí nabídl jako náhradu za snubní prsten Světlo Večernice a nesmrtelný život, jediná nabídka z její strany by byl rozvod.

Zbytek neděle byl už jenom pouhou ilustrací tragického rána. Pod vrstvou chlupů a kanagonu se vytvořil ukázkový puchýř, takže se naše zpáteční cesta nepatrně protáhla. Ovšem i ta nepatrná chvilka stačila na to, aby nám autobus ujel před nosem. To, že měl na zadní straně reklamu na poslední díl Hobita, mě vůbec nepřekvapilo. Vytáhl jsem mapu, abych se podíval, kam to můžeme stočit do hospody anebo případně na vlak. I přes padající mlhu a sněhové vločky bych musel být slepý, abych přehlédl velký nápis naškrábaný propiskou nad vrcholovou tečkou Studeného vrchu.

"HORA OSUDU" stálo tam tiskacími písmeny. "Tam, kde byl zničen prsten," pokýval jsem smutně hlavou a hystericky se zasmál.

Druhý hysterický smích jsem předvedl na prahu svého bytu, když jsem dorazil poslední busem z brdské divočiny. Má žena stojící na prahu v noční košili mé předstírané nadšení nesdílela. Dokonce se ho ani nesnažila předstírat. "Kde seš?" vyštěkla a zabubnovala prsty na botník. Než jsem stihl otevřít pusu, vypálila další dávku slov. "No, ty teda vypadáš!"

Vzpomněl jsem si na to všechno, co mám za sebou. "A co bys taky čekala, když jsem se vrátil z Mordoru," šeptnul jsem směrem k ní a hodil usárnu do rohu.

O prstenu jí řeknu později, až trochu vychladne...

Pavla Pavlís Slepíčková